

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Β'

12 ΙΟΥΛΙΟΥ 1924

ΑΡΙΘ. 7

Η ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ζωηρά από τινος παρατηρείται κίνησις μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀποσκοπούσα εἰς τὴν σύγκλησιν Πανορθοδόξου ἢ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀπὸ τῆς ὁποίας εὐλόγως ἀναμένεται ἡ ρύθμισις καὶ ἡ ἐπίλυσις σπουδαίων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ἀπὸ μακροῦ ἐκκρεμοῦντων χρόνου. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ περὶ συγκλήσεως τοιαύτης Συνόδου πρότασις ἐπὶ τὸ ἐπισημότερον διετυπώθη κατὰ μίαν τῶν συνεδριῶν τοῦ οὕτως ἐπικληθέντος «Πανορθοδόξου Συνεδρίου» τοῦ ἐπ' ἐσχάτων ἐν Κωνσταντινουπόλει συγκληθέντος, ἀφορμὴν δ' εἰς τὴν διατύπωσιν τῆς προτάσεως ταύτης παρέσχεν ἡ κατὰ τὸ ἐπίδον ἔτος συμπλήρωσις τῆς χιλιοστῆς ἐξακοσιοστῆς ἀμφιητρίδος ἀπὸ τῆς συγκλήσεως τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου· ἀλλὰ τὸ πραγματικώτερον εἶνε, ὅτι ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἐν τῇ συνειδήσει τῆς Ἐκκλησίας εἶνε ὑπερώριμος ἡ πρόθεσις αὕτη, μόνον δὲ ἡ κατάλληλος ἀνεμένετο εὐκαιρία, ἥτις ἀπὸ πάσων τῶν ἐποχῶν θὰ ἠνύθει τὴν πραγματοποίησιν τῆς μεγίστης ταύτης ἀνάγκης.

Ὡς γνωστόν δέ, ἡ μὲν Σερβικὴ Ἐκκλησία προὔτεινε ὡς τόπον συγκλήσεως τῆς Συνόδου τὴν σερβικὴν πόλιν Νύσσα, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τυγχάνει ἡ γενέτειρα τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, αἱ δ' Ἐκκλησίαι Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱερουσαλὺμ ἀντιπροὔτειναν τὴν ἁγίαν Πόλιν Ἱερουσαλήμ, ἠκούσθη δέ ποθεν καὶ ἡ Θεσσαλονίκη. Ἐνῶ δὲ τὸ «Πανορθόδοξον Συνέδριον» τῆς Κων/πόλεως ἐδέχθη τὸ 1925 ὡς ἔτος συγκλήσεως τῆς Συνόδου ταύτης, διὰ τὴν σύμπτωσιν τοῦ πανηγυρισμοῦ τῆς περὶ ἧς ἀνωτέρω ὁ λόγος ἀμφιητρίδος, τὰ εἰρημμένα Πατριαρχεῖα ἐδειξαν τάσιν νὰ ἐπιταχύνωσι τὴν σύγκλησιν δι' ἑφέτος, κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς ἢ καὶ κατὰ τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον, ἐνῶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐδέχθη τὸ ἐπίδον ἔτος, ὡς καταλληλότερον διὰ τὸν ἄνωγι τῆς ἀμφιητρίδος λόγον.

Καὶ ὅτι μὲν ἡ σύγκλησις τοιαύτης Συνόδου ἀπο-

τελεῖ ἀνάγκην μεγίστην καὶ ἄφυκτον, ἕκαστος ἐννοεῖ, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὴν μετὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον, ἰδίᾳ ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, δημιουργηθεῖσαν ἐκρυθμοτάτην κατάστασιν, καὶ τὰ σπουδαιότατα ἐκκλησιαστικοθησκευτικά ζητήματα, τὰ ὁποῖα καὶ ἐν τῇ καθ' ὅλου Ὁρθοδοξίᾳ καὶ ἐν ταῖς ἐπὶ μέρους ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις ἀναφανέντα ἀπαιτοῦσι τὴν λύσιν των. Πρῶτοις πάντων ἐπιβάλλεται νὰ καθορισθῇ καὶ ρυθμισθῇ ἡ θέσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὑπὸ τὴν νέαν αὐτοῦ διαμόρφωσιν ἐν τῷ πανορθοδόξῳ κόσμῳ. Ἐξ ἐτέρου, οὐχὶ μικρότερον ζήτημα ἐμφανίζει ἡ σημερινὴ κατάσταση τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἀποκαρδοκοῦσα τὸν ἀθηντικὸν καὶ ἔγκυρον ρυθμιστὴν της. Μέγα ἐπ' ἴσης ζήτημα ἀποτελεῖ ἡ θέσις καὶ ἡ σχέσις τῶν προσβυγενῶν τε καὶ νεοτεύκτων Πατριαρχείων καὶ τῶν ἐπὶ μέρους ἐθνικῶν Ἐκκλησιῶν ὡς καὶ ἡ τῆς καθ' ὅλου Ὁρθοδόξου διασποράς· καὶ πλεῖστα δ' ἄλλα γενικώτερα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ μερικώτερα τοπικὰ προβλήματα ἐξ' ἴσου ἀναμένουσι τὸν διακανονισμόν των.

Ἡ Σύνοδος λοιπὸν αὕτη πρέπει ἀφεύκτως νὰ συγκληθῇ, διότι πᾶσα στιγμή, παρερχομένη ἄκαρπος, εἰς ἐπίτασιν συντελεῖ τῆς συγχύσεως καὶ εἰς ἐπιδείνωσιν τῆς καὶ ἤδη σφόδρα δεινῆς καταστάσεως.

Ἄλλ' ἀκριβῶς διὰ τὴν μεγίστην αὐτῆς σπουδαιότητα ἐπιβάλλεται ὅπως ἡ Σύνοδος αὕτη προπαρασκευασθῇ συστηματικῶς καὶ μετὰ πολλῆς καὶ συντόνου περισκέψεως. Εἶνε ἀνάγκη, πρῶτον μὲν ὁ κατάλογος τῶν ἐν αὐτῇ συζητητέων θεμάτων νὰ προετοιμασθῇ τῇ συνεργασίᾳ πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τοῦτο δὲ θὰ ἐπιτευχθῇ, ἀφοῦ ἐκάστη ἐπὶ μέρους Ἐκκλησία, μετὰ γνωμοδότησιν τῶν παρ' ἑαυτῇ ἐπιστημόνων θεολόγων, συνοδικῶς καθορίσῃ τὰ τε γενικὰ καὶ τὰ μερικώτερα ζητήματα καὶ διαβιβάσῃ αὐτὰ πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ἡ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου διανομὴ ἀπάντων τούτων τῶν θεμάτων πρὸς ἀπάσας τὰς Ἐκκλησίας ἐπερχεται ὡς δεῦτερον στάδιον τῆς προσυνοδικῆς προπαρασκευῆς ἵνα ἐκάστη τῶν Ἐκκλησιῶν,

λαβούσα γνώσιν και τῶν ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν προτιενομένων εἰς συζήτησιν θεμάτων, προμελετήσῃ ταῦτα και προσέλθῃ εἰς τὴν Σύνοδον παμμερῶς παρεσκευασμένη. Ἴνα δ' ὅμως ἡ μελέτη τῶν ζητημάτων καταστῇ ὡς οἶόν τε βριωιέρα ἐν ἐκάσταις τῶν Ἐκκλησιῶν, δεόν αὕτη ν' ἀνατεθῇ εἰς εἰδικὰς ἐπιτροπὰς ἐκ θεολόγων· οὕτω τὰ πορίσματα τῆς διερευνησεως ἐκάστου θέματος θὰ φέρωσι τὴν σφραγίδα τῆς ἐπιστημονικῆς ἐξακριβώσεως, ἣτις θὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν προσήκοντα διαφωτισμὸν τῶν μελλόντων νὰ μετᾶσχῃ τῆς Συνόδου.

Τοιαύτη ἐν ταῖς γενικωτάταις αὐτῆς γραμμαῖς ἐπιβάλλεται, καθ' ἡμᾶς, ἡ προπαρασκευὴ τῆς Συνόδου, ἐάν, ἐννοεῖται, ἐπιζητῆται ὅπως ἡ ὁρθόδοξος συνειδησις καταντήσῃ οὐχὶ εἰς πρόχειρόν τινα θεράπειαν, ἀλλ' εἰς τὸν προσήκοντα ὀριστικὸν διακανονισμὸν τοῦ μέλλοντος, ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ παρελθόντος και ἐκ τῆς βαθείας ἐπιγνώσεως τοῦ παρόντος. Ἴνα ὅμως ταῦτα προηγηθῶσι, διὰ νὰ διεξαχθῇ δῆλα δὴ ἡ προκαταρκτικὴ αὕτη ἐργασία συστηματικῶς, περισκεμμένως και μεθοδικῶς, ἀπαιτεῖται, καθ' ἡμᾶς κριτὰς, χρόνος πολὺ περισσότερος τοῦ ἐν τῷ πατριαρχικῷ γράμματι ὀριζομένου. Καὶ δὲ αὐτοῦ φοβούμεθα μὴ ἐν τῷ σπουδαιοτάτῳ τῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἐψησχόλησαν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, μετὰ ἀβροδον τοσοῦτων αἰώνων, ἐπιδειχθῇ σπουδὴ ἐπιβλαβής.

Γ. Π.

ἨΘΙΚΟΠΟΙΕΙ Ἡ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ;

Γ'

Διδασκαλίᾳ Χριστιανισμοῦ.

Φκίνεται βεβαίως περιττὴ ἡ ἐξακριβωσις, ἐάν διδάσκῃ ὁ Χριστιανισμὸς περὶ τοῦ ἀν ἠθικοποιῆ ἡ διδασκαλία. Διὰ τὴν Διότι ἀπ' ὄρχῆς τῆς Ἁγίας Γραφῆς μέχρι τέλους αὐτοῦ τοῦτο κηρύττεται μεγαλοστόμως. Ἐν τούτοις μερικὰ ὀλοφάνερα χωρία και τινε γεγονότα τοῦ Χριστιανισμοῦ θὰ τρανώσωσι περισσότερο τὴν σημασίαν, τὴν ὁποῖαν δίδει ὁ Χριστιανισμὸς περὶ τῆς ἀπολύτου ὠφελείας τῆς διδασκαλίας.

Τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς Π. Διαθήκης ὁ Χριστιανισμὸς θεωρεῖ ἐπιδεικτικὸν διορθώσεως, διὰ τοῦτο δὲ και ἐξαποστέλλει ὁ Θεὸς συχνὰ προφήτας, ἵνα διδάξωσι τὴν εἰς τὸ πονηρὸν κλίνοντα Ἰσραηλιτικὸν λαόν. Ἀπειλεῖ δὲ και πραγματοποιεῖ μάλιστα βαρυστάτος τιμωρίας εἰς τοὺς ἀδιορθώτους. Βεβαίως, διὰ νὰ τιμωρῇ ὁ πανάγαθος και δίκαιος Θεός, σημαίνει ὅτι ἠδύναντο και νὰ μεταβληθῶσι οἱ ἄνθρωποι χαρακτήρα, και δὲν ἠθέλησαν· εἰς τοῦτο προσκαλεῖ διὰ τοῦ προφήτου Ἡσαΐου τὴν ἀσεβῆ νὰ μετανοήσῃ και νὰ παύσῃ τὴν κακὴν διαγωγὴν του, ὑποσχόμενος ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν αὐτοῦ λέγων: «Ἀπολιπέτω ὁ ἀσεβὴς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ και ἀνήρ

τὰς βουλὰς αὐτοῦ και ἐπιστραφήτω ἐπὶ Κυρίου και ἐλεηθήσεται». (Ἠσ. 55, 6). Ἐχομεν δὲ μάλιστα ἐν ἀπὸ τὰ ἀπτότερα παραδείγματα, κατὰ τὸ ὅποιον ὁ ἄνθρωπος εἶναι δυνατόν, ὅταν θελήσῃ, νὰ ἀκούσῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐξαρπασθῇ και ἐκ τῆς μεγαλυτέρας ἀμαρτίας και νὰ γίνῃ ἅγιος. Ὁ Δαυὶδ ἐπέτελεσεν, ἕνεκα τῆς ἀπροσεξίας του, δύο μεγάλα ἀμαρτήματα, μοιχεῖν και φόνον. Παρέμεινε δὲ ἐν ἀμετανοήσῃ ἐν ἔτος. Ὅτε ὅμως διδάσκει αὐτὸν ὁ προφήτης Νάθαν διὰ τῆς παραστατικωτάτης παραβολῆς ὅτι εἶναι ἔνοχος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ Δαυὶδ συναισθάνεται βαθύτατα τὸ ἀμάρτημά του. κλαίει και ἐξαγιάζει πλέον τὴν θέλησίν του διὰ δακρῶν θερμῶν και ὀλοφύχου παραδόσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν.

Ὁλόκληρος ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποβλέπει εἰς τὴν διορθωσιν τοῦ ἀμαρτωλοῦ κόσμου, διότι, ὅπως χαρακτηριτικώτατα ἔλεγεν ὁ ἴδιος, «ἦλθεν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σῶσαι τὸ ἀπολωλός» (Ματ. 18, 11). Τρέχει ἀπὸ χώρας εἰς χώραν, ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον, ἵνα εὐαγγελισθῇ τὴν σωτηρίαν τοῦ λαοῦ. Ἄνθρωποι δὲ πάσης τάξεως και πρότερον φαυλοτατῆς ἠθικῆς σώζονται διὰ τῆς σαγηνευτικῆς ὀμιλίας τοῦ Κυρίου, διότι «οὐδέποτε ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος» (Ἰωάν. 7, 46). Καὶ βλέπομεν ἕνα τελώνην, τὸν Ματθαῖον, νὰ τὸν μεταβάλλῃ ὁ Κύριος εἰς Ἀπόστολον τῆς καλυτερεύσεως τῶν ἄλλων, τὸν ἀδικον και πλεονέκτην Ζακχαῖον εἰς δίκαιον και φιλάνθρωπον, τὴν πόρνην εἰς ἁγίαν γυναῖκα και τὸν Ἰησοῦν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ εἰς δίκαιον. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶναι ἄσπαλγχνος διώκτης τοῦ Χριστιανισμοῦ, και ὅμως κατόπιν γίνεται ὁ διαπρύσιος κήρυξ τοῦ Εὐαγγελίου. Χιλιάδας, μυριάδας κατόπιν ἔχομεν παραδείγματα, κατὰ τὰ ὁποῖα οἱ πρότερον κακοὶ και πονηροὶ ἐγένοντο δικαιότατοι και ἠθικώτατοι διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ. Θεωρεῖ δὲ ὁ Χριστιανισμὸς ἐν ἀπὸ τὰ σπουδαιοτέρη καθήκοντα τῶν γονέων τὴν ἐνάρετον ἀνατροφὴν τῶν τέκνων, πρραγγέλλων διὰ τοῦ Παύλου «ἐκτρέφετε τὰ τέκνα ὑμῶν ἐν παιδείᾳ και νοουθεσίᾳ Κυρίου» (Ἐφεσ. 6, 4).

Και βεβαίως ὁ βαθὺς ιστορικὸς θὰ ἔχη πεισθῇ ὅτι ἡ ἀλοίωσις τοῦ κόσμου, ἡ μεταβολὴ αὐτοῦ και εἰς τὴν ἠθικότητα και εἰς τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, ὀφείλεται ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸν Χριστιανισμὸν. Ἡ ἀνθρωπότης πρὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐδούλευεν εἰς τὴν ἀπανθρωπίαν, τὴν ἀδικίαν, τὴν ἀνηθικότητα και τὴν ἀγριότητα. Ὁ Χριστιανισμὸς ὅμως, διὰ τῆς συστηματικῆς του διδασκαλίας, ἐπέτυχεν τὰ ἤθη νὰ γίνωσι φιλάνθρωπότερα, αἱ θηριμαχίαι νὰ παύσωσι, αἱ ἀδικίαι νὰ μετριασθῶσι, ἡ ἀγάπη νὰ ἐξαπλωθῇ πανταχοῦ και νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν ἴδρυσιν νοσοκομείων, πτωχοκομείων, ὀρφανοτροφείων και διαφόρων ἄλλων φιλάνθρωπικῶν καταστημάτων. Πόσας δὲ ὑπάρχεις κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ ἀπὸ τὸ ἐγκλημα και νὰ μεταχειρισθῇ τὴν προτέραν ὀρητικότητα εἰς τὸ κακόν, εἰς δραστηριότητα εἰς τὸ καλόν, μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία και ἐπιβεβαιεῖ ἡ καθημερινὴ πείρα.

Ἐπομένως καὶ μόνη ἡ ἀμερόληπτος μελέτη τῆς Χριστιανικῆς ἱστορίας καὶ τῆς ψυχολογικῆς διαθέσεως ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀληθινὰ συμμορφοῦνται πρὸς τὰ σωτηριώδη διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου θὰ ἐπειθον ἀσφαλῶς, ὅτι ἡ διδασκαλία ὠρελεῖ καὶ ἠθικοποιεῖ. Καὶ ἔχι ἀπλῶς ὠρελεῖ, ἀλλὰ καὶ μεταβάλλει τελείως ταύς χαρακτηῖρας, καὶ ἀνθρώπους ζήσαντας τὸν βίον αὐτῶν εἰς τὴν ἀμαρτίαν καὶ δουλεύσαντας ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν εἰς τὴν κακίαν, κατῴρωσε μία ἐμπνευσμένη διδασκαλία πνευματικῆς ἢ ἱεροκήρυκος νὰ μεταβάλλῃ τελείως. Εἴμεθα μάλιστα τόσοι πεπεισμένοι περὶ τοῦ γεγονότος τούτου, ὥστε ὁ ἀμφιβάλλων ἄς δοκιμάσῃ καὶ θὰ κερδίῃ ἐκ τῶν πραγμάτων. Ἄς λάβῃ ἀπόφασιν νὰ παύσῃ τὸν ἀμαρτωλὸν βίον, ἄς ἐπισχέται καθ' ἐκάστην δι' ἀναγνώσεως ψυχωφελῶν βιβλίων, ἄς εὖρη ἔμπειρον πνευματικὸν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν θεραπείαν τῆς ἀσθενοῦς ψυχῆς του, καὶ θὰ ἴδῃ πλῆρον, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι πλάνη, ἀλλ' ἀλήθεια, φῶς, παρηγορία, καὶ ἀγιότης.

Σ. Γ. Α.

ΟΜΙΛΗΤΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ

Ἡ δουλεία εἰς τὰ πάθη.

(Κυριακὴ Ε' Ματθ.—20 Ἰουλίου, Ἑορτὴ τοῦ προφ. Ἡλιοῦ). «Καὶ ἐλθόντος αὐτοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ὑπὸντησαν αὐτῷ δύο δαιμονιζόμενοι, ἐκ τῶν μνημείων ἐξερχόμενοι, χαλεποὶ λίαν, ὥστε μὴ ἰσχύειν τινὰ παρελθεῖν διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης».

(Ματθ. 8,28).

Προοίμιον.—Ἡ ζωὴ τῶν δαιμονιζομένων τούτων... πιστὴ εἰκὼν τῆς ζωῆς τῶν εἰς τὰ πάθη δουλευόντων... Ἐξ αἰθουρῆς ἐφ' ἄρματος εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνοδος τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ λαμπρὰ καὶ ἀποτελεσματικὴ ὑπόδειξις ἀπελευθερώσεως καὶ προλήψεως τῆς δουλείας τῶν παθῶν... **Διαιρέσεις** Α.—Ἄθλια ἡ ζωὴ τῶν εἰς τὰ πάθη δουλευόντων Β'. Ἀντίδροσις κατ' αὐτῶν.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.—Ἄθλια ἡ ζωὴ τῶν εἰς τὰ πάθη δουλευόντων.

1.—**Ζωὴ παρὰ φύσιν**: ἐν τοῖς «μνήμασι» τῆς ἀμαρτίας... διαστροφή τοῦ προορισμοῦ τῆς ζωῆς.. Καλὸν καὶ ὠραῖον ἐν τῇ φύσει, πνευματικὴ χαρὰ, ἠθικὴ ἀγαλλίασις, ζῆνα πρὸς αὐτοῦς... ἔρμαια τῶν κυμάτων τοῦ πάθους...

2.—**Βασανίζει** αὐτοὺς ἡ σκέψις ὅτι ἀναμένει αὐτοὺς κρίσις: «ἦλθες ὧδε πρὸ καιροῦ βασανίσαι ἡμᾶς» (Ματθ. 8,29). Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο μικρὰ βάσανος... ἔστω καὶ περιοδικὴ σκέψις τοιαύτη.

3.—**Ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀπόψεως**: ἐκτιθεμένη ἡ ζωὴ των εἰς μύριους κινδύνους...

4.—**Οικογενειακὴ ζωὴ καὶ κοινωνικὴ** τῶν δουλευόντων εἰς τὰ πάθη, παντοτε μαρτυρικὴ καὶ ἐπισημῆς: ἢ πρὸς αὐτοὺς πιστὴς σαλεύεται... δυσφημία... δυστροπία ἐν τῇ οἰκογενείᾳ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.—Ἀντίδροσις κατὰ τῶν παθῶν.

Α.—**Ἐν ἡμῖν αὐτοῖς**. 1.—Ἀπόλυτος πεποιθησις ὅτι δυνάμεθα νὰ ἄρχωμεν τῶν παθῶν.—2.—Ἀπόφασις σταθερὰ καὶ δραστηρικὴ χαλιναγωγῆσεως αὐτῶν. 3.—Κατάπαυσις προτέρων κακῶν ἀναστροφῶν. 4.—Μὴ ἀτενίζειν ἄν πρὸς ἀντικείμενον, ὑπεθυμίζον προτέραν ἐφάρμακτον ἀναστροφήν.

5.—Μελετᾶν τὴν Γραφήν. 6.—Προσεύχεσθαι. 7.—Τακτικὴ αὐτοἀντίκρισις καὶ αὐτοδοκιμασία. 8.—Ἀγάπῃ πρὸς τὴν οἰκογένειαν. Ἐν γένει δὲ κατὰ κανόνα ἀνάταξις πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὰ θεῖα... Εἰκὼν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ.

Β'.—**Παρὰ τοῖς ἄλλοις**: 1.—Ἐξχεσθαι τῷ Θεῷ περὶ τῶν δούλων τῶν παθῶν... 2.—Μὴ συναναμίγνυσθαι αὐτοῖς. 3.—Νουθετεῖν ἐν προσηκούσῃ εὐκαιρίᾳ καὶ ἀρμοδιότητι. 4.—Ἀναφέρειν εἰς τοὺς πνευματικὸς καὶ τοὺς ἱεροκήρυκας τῶν παθῶν τὰς ἐκφάνσεις καὶ τὰς μεθόδους αὐτῶν: ραδιουργίας, δολιότητος κ.λ.π. 5.—Μὴ συναλλάττεσθαι μετ' ἐμπαθῶν. 6.—Μηδεμίαν ἔχειν πρὸς αὐτοὺς ἐμπιστοσύνην: λόγος τιμῆς, ἱερὸν καὶ ἕσιον, δὲν εἶναι ἀντιληπτὰ πρὸς αὐτοῖς... 7.—Ἀμύνεσθαι κατὰ τῶν βελῶν τῆς κακίας τῶν ἐμπαθῶν. 8.—Ὄργανώσεως Συλλόγων καὶ Ἐνώσεων κατὰ τῶν παθῶν (Σύλλογοι ἐγκρατείας... ὀλιγολογίας...). 9.—Προφυλάττειν ἀπὸ κακοήθων ἀναγνωσμάτων: πολεμεῖν τὸ κακὸν βιβλίον καὶ ἔντυπον...

Ἐπίλογος.—Ἄς ἐνοήσωμεν τὴν ὑποχρέωσιν ἡμῶν τοῦ νὰ εἴμεθα **δοῦλοι Χριστοῦ**... Δουλεῖα δὲ Χριστοῦ καὶ δουλεῖα παθῶν ἀσυμβίβαστα... Ὡς προφήτα τοῦ Χριστοῦ Ἡλία, βοήθησον ἡμῖν ἵνα διὰ τοῦ ἄρματος τῆς θείας Χάριτος ἀνέλθωμεν εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὰ ὕψη: τοῦ οὐρανοῦ τῆς ἀληθείας, τῆς ἐγκρατείας, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγάπης. Γένοιτο!

Ε. Ι. Κ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Πυργομένη ἐν ὠκεανῷ νεωτερισμῶν, κατὰ πιθανοκισμὸν τῶν ἐν τῇ Δύσει, ἢ νεαρὰ Τουρκικὴ Δημοκρατία φαίνεται λαβοῦσα ἀπόφασιν ὀριστικὴν νὰ διώξῃ ἀμειλίκτως πᾶν ὅ,τι, ἰδίως ἐν Κων/πόλει, ὑπομνησκει ξενικοῦ στοιχείου κράτος. Εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὀφείλεται ἡ ἐκ Τουρκίας ἀμειλίκτος ἐκρίζωσις τῶν κατολικῶν, ἐκδηλωθεῖσα ἐμπράκτως διὰ τῆς ἐκμηδενίσεως τῶν τε λαϊκῶν καὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐκπαιδευτικῶν ἀποστολῶν των, αἵτινες ἀπ' αἰῶνων ἔδρων ἐν τῷ Τουρκικῷ κράτει. Οὕτως ἐκδηλοῦται ἡ τιμωρὸς θεῖα δίκη ἐπὶ τῷ ἀνοσιουργήματι, ὅπερ διέπραξεν ὁ ἐν Τουρκίᾳ Κατολικοισμὸς, ὅστις, ἐπιλήσμων γενόμενος τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν καὶ ἀναιρῶν αὐτὴν ταύτην τὴν θρησκευτικὴν του ὑπόστασιν, συνεμάχησε μετ' ἀπίστων, πρὸς κερδοσκοπικὰς ἐκμεταλεύσεις, διὰ νὰ πλήξῃ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ λοιποὺς χριστιανικοὺς λαοὺς. Πληροφοροῦμεθα, ὅτι τὰ ἱερατικὰ τάγματα τῶν Freres, ἐκδιωκόμενα ἐκ Τουρκίας, ἀπεφάσισαν νὰ ἐγκατασταθῶσιν ἐν Βουλγαρίᾳ, ἵνα ἐκεῖ ἐξαπλώσωσιν ἐπὶ μᾶλλον τὰ δίκτυα τοῦ προσηλυτισμοῦ. Εἶναι ἄγνωστον ἂν θὰ παράσχη τὴν ἀδειαν ἡ Βουλγαρικὴ Κυβέρνησις. Οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ὅμως κύκλοι τῆς Σόφιας ἤρξαντο φοβούμενοι σοβαρῶς τὸ ἐνδεχόμενον τοῦτο, διότι ἡ πρόσθεσις τῶσων κατολικῶν ἐκπαιδευτηρίων εἰς τὰ ἤδη ὑπάρχοντα ἐν Βουλγαρίᾳ,

ἐνθα οἱ Κατόλικοι ἀνέρχονται ἤδη εἰς 180,000, ὧν ὁ Ἐπίσκοπος ἐδρεύει ἐν Φιλιππουπόλει, θεωρεῖται κίνδυνος σοβαρὸς διὰ τὴν ὀρθόδοξον ἐν Βουλγαρία Ἐκκλησίαν.

§§ Ἡ γνωστὴ ἤδη εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐκκλησίας» ρωσικῆ τοῦ Βελιγραδίου ἐφημερίς «Νόβογε Βρέμια» καὶ πάλιν διὰ δύο νεωτέρων τῆς μακρῶν ἀρθρων ἐπιπίπτει λαῦρος κατὰ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου, δι' ὕβρεων ἀνηκούστων. Καὶ αὐθις ἀναμασσᾷ τὰ ἀδέσποτα φημολογήματα, ὅτι τάχα ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης κ. Γρηγόριος συμμαχεῖ μετὰ τῶν Σοβιετ, ὅτι, ἀνακηρύξας σχισματικόν, καθήρσε τὸν Πατριάρχην Ρωσίας Τύχωνα, ὅτι ἐκήρυξε διωγμὸν κατὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ πίστεως, ὅτι ἀνέθηκεν εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν ἐν Ἑλλάδι ρωσικὸν κλῆρον τὴν ἀναγνώρισιν τῆς Σοβιετικῆς Συνόδου, ἐπὶ ἀπειλῇ ἀπαγορεύσεως τοῦ ἱεροπράττειν, ὅτι οἱ Μποσεβικοί, προσκαλέσαντες τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην εἰς Μόσχων, προὔτειναν αὐτῷ ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν ἀρχηγίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦτο ἤδη ἐδέχθη ὁ Πατριάρχης, καὶ ἄλλα παρεμφερῆ. Βεβαίως οὐδέποτε οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν θὰ παρείχομεν εἰς τὰ ἀσύστολα ταῦτα ψευδολογήματα τοῦ ἐν λόγῳ φύλλου, γνωστοῦ καὶ ἐξ ἄλλων παρομοίων λιβελλογραφημάτων κατὰ τῆς πρωτοθρόνου Ἐκκλησίας τῆς Ὀρθοδοξίας, καὶ θὰ παρειρρόμεθα αὐτὰ ἐν σιγῇ, ἐὰν δὲν ἐσκανδαλίζον σοβαρῶς τὰς συνειδήσεις πολλῶν καὶ σοβαρῶν Ρώσων ὁμοδόξων, οὔτινες, ἀποτεινόμενοι πρὸς ἡμᾶς, μετ' εὐλογωτάτης ἀπορίας ἐπιθυμοῦσι νὰ πληροφορηθῶσι περὶ τῆς ἀληθείας. Καὶ πληροφοροῦμεν πάντας τοὺς ὁπωσδήποτε ἀγαπητοὺς ὁμοδόξους, ὅτι οὐδ' ἐν τῶν φημολογημάτων τούτων εἶνε ἀληθές, ὅσα δὲ γράφει ἢ ἐν Βελιγραδίῳ ἐκδιδομένη ὁμόγλωσσός των ἐφημερίς ἀποτελοῦσιν ὑποπτον πολεμικὴν κατὰ τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου, τίς εἶδε διὰ ποίους ἀνομολογήτους σκοποὺς ἐκ συστήματος ἀνειλημμένην.

§§ Ἠλάλαξεν ἐκ χαρᾶς «ὁ Ἀγώνας τῆς γυναίκας», τὸ ὄργανον δῆλα δὴ τοῦ «Συνδέσμου Ἑλληνίδων ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναίκας», ὅστις προάγει ἐν τῷ παρ' ἡμῖν γυναικείῳ κόσμῳ τὴν ἰδέαν τῆς γυναικείας χειραφετήσεως ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἰσότητος δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων ἀνδρὸς καὶ γυναίκας, — ἠλάλαξεν, λέγομεν, ἐκ χαρᾶς, ἐπὶ τῷ ὅτι ἡ Α. Π. ὁ Οἰκουμηνικὸς Πατριάρχης ἠξίωσεν ἀπαντήσεως τὴν γραμματεῖαν τῆς «Διεθνoῦς Ἐνώσεως γιὰ τὴν γυναικείαν ψῆφον», ζητήσασαι παρ' αὐτοῦ ὀλίγας λέξεις διὰ τὸ τελευταῖον γυναικείον συνέδριον. Ἐὰν ὅμως αἱ ἐνδιαφερόμεναι ἐγίνωσκον ν' ἀναγινώσκωσι, δὲν θὰ

κατέτασσον καὶ τὴν Α.Θ.Π. μετὰ τῶν κοπτομένων ὑπὲρ χειραφετήσεως τῆς γυναικός, ὅποιαν νοεῖ αὐτὴν ὁ «Ἀγώνας τῆς γυναίκας». Διότι ὁ Πατριάρχης, εὐχόμενος ὑπὲρ ἀνορθώσεως τῆς «γυναικὸς εἰς τὸ ἐπίπεδον ὅπου τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας ἐννοεῖ νὰ στέκεται ἡ γυναίκα», ἐπάγεται συγχρόνως ὅτι εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ πᾶς ἄνθρωπος, ἀνεξαρτήτως φύλου, ἔχει τὰ αὐτὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα «μέσα στὰ ὅρια τῆς ἀτομικότητος καὶ τῆς ἰκανότητος ποῦ ὁ Πλάστης ἔδωκε χωριστὰ στὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα...». Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ ἡ συμμόρφωσις τῆς γυναικὸς πρὸς τὰς φυσικὰς τῆς ἰκανότητος οὐδαμῶς συμβιβάζονται πρὸς τὰ ἰδεώδη, τὰ ὅποια ἐπιδιώκει ἡ χειραφέτησις τῆς γυναικός, ὅπως ἐννοεῖ αὐτὴν ὁ «Ἀγώνας τῆς γυναίκας» τοῦ ἐν λόγῳ Συνδέσμου τῶν Ἑλληνίδων. Ἀπ' ἐναντίας, ἡ πατριαρχικὴ ἐπιστολὴ ἀποτελεῖ ἀρκούντως σαφῆ ὑπόδειξιν τῶν ὀρίων, ἐντὸς τῶν ὁποίων περιλαμβάνονται τὰ καθήκοντα καὶ τὰ δικαιώματα τῆς χριστιανῆς γυναικός.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

— Ἐν τῷ ἀρτίως ἐκδοθέντι «Ἱερῷ Συνδέσμῳ» ὄργανῳ τῶν Ἱερῶν Συνδέσμων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δημοσιεύονται λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὸ ἐσχάτως ἐν Ἀθῆναις συγκροτηθὲν Ἀ' Συνέδριον τῆς Παγκληρικῆς Ἐνώσεως. Αἱ ληφθεῖσαι ἀποφάσεις συνοφίζονται εἰς τὰ ἀκόλουθα: «Τὸ συνέδριον, κατόπιν μακρῶν συζητήσεων ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει ἀναγεγραμμένων, κατέληξεν εἰς τὰ ἐξῆς συμπέρασματα: Ὡς πρὸς τὸ οικονομικόν, ὅπερ ἀνεγνωρίσθη ὡς βᾶσις τῆς ἐξυψώσεως τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου, ἀπεφασίσθη νὰ ἐπιδιωχθῇ ἢ ἐκ μέρους τοῦ Κράτους παροχὴ ἐπιχορηγήσεως, ἐξασφαλιζούσης τὴν ἀξιοπρεπῆ συντήρησιν τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου Παλαιᾶς καὶ Νέας Ἑλλάδος, εἰσπραττομένης παρ' αὐτοῦ δι' ἐμμέσου φορολογίας, ἀντὶ τῆς ἤδη ὑπὸ τοῦ τελευταίου νόμου καθιερωμένης, καὶ ἐμβ. βαζομένης συνολικῶς, ἐκ παραλλήλου δὲ νὰ καταβληθῇ πᾶσα ἐνέργεια ὅπως τὸ Κράτος παύσῃ εἰς τὸ ἐξῆς τὴν ἀπαλλοτριώσιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, ἀποζημιώσῃ δέ, εἰ δυνατόν, καὶ κατὰ τὸ ἐνὸν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τὰς μέχρι τοῦδε ἀπαλλοτριώσεις. Ὡς πρὸς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ποινικὴν νομοθεσίαν, ἀνετέθη εἰς Ἐπιτροπὴν ὅπως ὑποβάλλῃ σχέδιον ἀφορῶν τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν ἐπισκοπικῶν δικαστηρίων καὶ ὀρθὴν ἀπαιτησὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης, ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἐφημεριακὸν Κλῆρον καὶ ὑποβάλλῃ σχετικὰς εὐχὰς πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον. Ὡς πρὸς δὲ τὴν θέσιν τοῦ Κλήρου ἐν τῇ συγχρόνῳ κοινωνίᾳ κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι,

σὺν τῇ οἰκονομικῇ ἐπαρκείᾳ τοῦ Κλήρου, θέον νὰ ἐπιδιωχθῆ ἐκ παραλλήλου καὶ ἡ ἐπὶ μᾶλλον πνευματικὴ καὶ ἡθικὴ ἐξέλιξις αὐτοῦ, πρὸς τελεσφορωτέραν ἐπίδρασιν ἐν τῇ κοινωσίᾳ.

—Εἰς τὸ δημοσιευθὲν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» γράμμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀπαντήσας ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀποδέχεται τὴν κλησιν εἰς τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ κατὰ τὸ ἐπίθον ἔτος ἐν Ἱεροσολόμοις Σύνοδον. Εἰς σχετικὰ δὲ γράμματα καὶ τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἀπαντήσας, ἐγνώρισεν αὐτῷ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπεδέξατο τὴν περὶ τῆς συγκλήσεως τῆς Συνόδου ἀπόφασιν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

—Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Πατρῶν ὅτι, πρωτοβουλία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Ἀντωνίου καὶ τῆς προθύμῃ συνεργασίᾳ τῶν ἐνοριακῶν Ἐπιτροπειῶν τῆς πόλεως Πατρῶν, ἰδρύθη ἐσχάτως «Ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον ἐλεημοσυνῶν», οὗτινος σκοπὸς ἐτέθη ἡ παροχὴ πάσης δυνατῆς περιθάλψεως καὶ παντοίας ἀνακουφίσεως τῶν ἀπόρων καὶ τῶν πρὸς ἐργασίαν ἀνικάνων τῆς πόλεως Πατρῶν. Κατὰ τὸ ἤδη ἐγκριθὲν Καταστατικόν, ἡ περιθάλψις καὶ ἡ διανομὴ τῶν ἐλεημοσυνῶν θέλει διενεργεῖσθαι διὰ τῶν κατ' ἐνορίας Ἐπιτροπῶν, ἰδιαίτατα μὲν κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα, κατὰ τριμηναίαν δὲ, ὡσάκις οἱ πόροι τοῦ Ταμείου δύνανται νὰ ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὰς παρουσιαζομένας ἀνάγκας καὶ ἐκτάκτως, ἐν ἡ περιπτώσει ἤθελε κρίνει τοῦτο ἡ κατ' ἐνορίαν Ἐπιτροπεία, δυναμένη νὰ διαθέτῃ ὑπερβῶνως μέρος τῶν ἐγκειμένων πιστώσεων. Ταμίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ τούτου Ταμείου ἐξελέγη ὁ ἐπίτροπος τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ «Ἁγίου Ἀνδρέου» κ. Σωτήριος Τσουκνόπουλος, πρὸς ὃν καὶ δύνανται πᾶς φιλόδημος νὰ ἀποστέλλῃ τὴν ἑαυτοῦ συνδρομήν.

—Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τῆς 1 Ἰουλίου ἔ. ἔ. πληρεξούσιοι τινες ὑπεστήριξαν ἀναφορὰν τῶν ἐμπεριστάτων ἀρχιερέων τῆς Μικρασίας, ὑπὸ τὴν κανονικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἴκουμ. Θρόνου τελοῦντων, ζητούντων δὲ τὴν τοποθέτησιν αὐτῶν εἰς ἀναλόγους θέσεις καὶ θελίωσιν τῆς ὕλικῆς αὐτῶν καταστάσεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

—Τῇ παρελθούσῃ Τετάρτῃ ὁ πρῶν Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κ. Μελέτιος ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα Κρήτην.

—Κετ' εἰδήσεις ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, τῇ 28 λήξαντος μηνὸς εἰσῆλθον εἰς τὸ Β' Ποινικὸν Δικαστήριον αἱ νέαι μηνύσεις τοῦ ποτὲ ἱερέως Εὐθυμίου κατὰ τῆς Α. Θ. Π. καὶ τῶν Συνοδικῶν. Τὸ Δικαστήριον ἀπεφάνθη ὅτι, συμφώνως

πρὸς ἀπόφασιν τοῦ Ἀκυρωτικοῦ, αἱ δίκαι μεταβιβάζονται εἰς τὸ ἐν Νικομηδείᾳ Δικαστήριον, καὶ συνεπῶς οἱ διάδοχοι ὀφείλουσαν νὰ μεταβῶσιν ἐκεῖ.

—Ἐν τῷ «Γρηγορίῳ Παλαμᾷ» Θεσσαλονίκης δημοσιεύεται (τεῦχος Ἀπριλίου—Μαΐου) ἐκθεσίς τῶν πεπραγμένων τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου κατὰ τὸ 1923—1924. Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς διαχειρίσεως καὶ τοῦ ἐν γένει οἰκονομικοῦ ζητήματος τοῦ Κλήρου, ἐκτίθενται αἱ ἐνέργειαι τοῦ Συνδέσμου πρὸς πνευματικὴν μόρφωσιν τοῦ Κλήρου καὶ διάπλασιν τῶν Χριστιανῶν. Ἐκ τῆς ἐκθέσεως ταύτης πληροφοροῦμεθα ὅτι ἐπιδιώκεται ἡ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἴδρυσις μοναζήτου Ἱερατικοῦ Φροντιστηρίου, πρὸς καταρτισμὸν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ κληρικῶν καὶ τῶν μελλόντων νὰ χειροτονηθῶσι. Ἡ ἐκθεσίς πληροφορεῖ ἡμᾶς καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ Ἱερατικὸς Σύνδεσμος εἶχεν ἀποφασίσει τὴν διοργάνωσιν Κυριακῶν μαθημάτων, τόσον ἐν τῇ πόλει ὅσον καὶ ἐν τοῖς Σχολαίσι, διασκεφθεὶς καὶ μετὰ τῶν ἀρμοδίων Ἐπιθεωρητῶν τῆς Ἐκπαιδεύσεως. Αἱ προσπάθειαι του ὅμως ἀπέβησαν μάταιαι, τὸ μὲν ἐνεκα τῆς ἀδρανείας τοῦ Κλήρου, τὸ δὲ ἐνεκα τῆς ἀπροθυμίας τῶν χριστιανῶν καὶ τῆς ἀρνήσεως τῶν Καθηγητῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Κατὰ τὰ ὑφ' ἡμῶν ληφθέντα ἐκ Μόσχας νεώτερα φύλλα, ἡ προαγγελθεῖσα προσονοδικὴ συνδιάσκεψις τῆς ὑπὸ τὸν Εὐδόκιμον «σονοδικῆς» Ἐκκλησίας, πρὸς παρασκευὴν τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ μεγάλης τοπικῆς Ρωσικῆς Συνόδου, ἤδη ἐγένετο, κατ' αὐτὴν δὲ συνεζητήθησαν διάφορα ἐκκλησιαστικὰ θέματα καὶ ἐλήφθησαν ἀποφάσεις. Ἀπεφασίσθη, μετὰξὺ ἄλλων, ὅπως ἀμέσως ἀρξῆται τελοῦμένη ἡ λειτουργία ἐν γλώσῃ ρωσικῇ (ἀντὶ τῆς ἀρχαίας λειτουργικῆς σλαβωνικῆς) ἐνθα ἤθελον ἀπαιτήσῃ τοῦτο οἱ πιστοί. Ἐνεκρίθη πλήρως ἡ μέχρι τοῦδε πολιτεία καὶ δράσις τῆς Συνόδου, ἀπελύθησαν δ' ἐγκόκλιοι συνοδικαὶ πρὸς πάσας τὰς ἐν Ἀμερικῇ ὀρθοδόξους κοινότητας καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν Ἀμερικανικὴν Κυβέρνησιν, καταγγέλλουσαι ὡς παρανόμους τὰς πράξεις τοῦ «τέως μητροπολίτου» Πλάτωνος. Ἠκούσθησαν ὑποδείξεις τῆς συνοδικῆς ἀρχῆς ὡς μόντης κανονικῆς μορφῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῇ συμμετοχῇ τῶν Ἐπισκόπων, τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, ἐπεκρίθη δ' ὁ πατριαρχικὸς θεσμὸς, ὡς ἀνάγων τὰς ρίζας του εἰς τὰ ἰδεώδη τῆς ἐθνικῆς Ρώμης, καὶ ἀποτελῶν «ἀπόστημα» ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

—Κατὰ τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος ἐν πολλαῖς συνεδρίασις ἠκούσθησαν ποικαὶ καὶ δριμύταται ἀγορεύσεις. Κατὰ πρότασιν ἐνὸς τῶν ἀρχιεπισκόπων, ἀπεφασίσθη νὰ ἀπεσθονθῇ ἡ ἐκκλησία πρὸς πᾶσαν τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, λέγουσα, σὺν ἄλλοις, καὶ τάδε: «Ἡ μεγάλη συνέλευσις μαρτυρεῖ ἐνώπιον πάντων τῶν πιστῶν, ὅτι ὁ Τό-

χων εξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας ἐγκληματίας, ὡς καὶ πρότερον. Ἐνώπιον πάσης τῆς ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας ὁ Τύχων εἶνε ἐγκληματίας Πατριάρχης, ὁ καὶ καθηρέθη ὑπὸ τε τῆς Ρωσικῆς καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Μεθ' ὅλα ταῦτα εξακολουθεῖ νὰ δρᾷ καὶ νὰ κυβερνᾷ τὴν Ἐκκλησίαν ἐπισκοποικτικῶς. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους κανόνες, ὁ Τύχων διὰ τῆς διαγωγῆς του ταύτης αὐτοῦ ἐαυτὸν ἀπέσπασε τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὀριστικῶς καὶ διὰ παντός. Ἀπὸ τοῦδε ὁ Τύχων εἶνε μέλος ἢ καὶ ἀρχηγὸς αἰρετικῆς ὁμάδος, οὐχὶ δ' ὅμως καὶ μέλος, πολλῶν δ' ἤτερον ἀρχηγός, τῆς Ρωσικῆς ὀρθοδ. Ἐκκλησίας. Αὐτὸς δ' ὁ Πρόεδρος τῆς Συνόδου μητροπ. Εὐδόκιμος, ὡς ἐξῆς ὠμίλητος περὶ τοῦ πατρ. Τύχωνος: «...Χάρις εἰς τὸν «Τυχωνισμόν» πολὺ ἐχύθη αἷμα καὶ ἡ Ἐκκλησία ὑπέστη μεγάλην ἀπώλειαν. Ὁ Τύχων εἶνε βεβουλισμένος εἰς τὸ αἷμα ἀπὸ ποδῶν μέχρι κεφαλῆς...»

—Ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ τοῦ Μητροπ. Εὐδοκίμου, λόγος ἐγένετο περὶ τῆς διαδόσεως ψευδῶν πληροφοριῶν εἰς τὸν ἔξω τῆς Ρωσίας κόσμον, περὶ τῶν ἐν Ρωσίᾳ ἐκκλησι. πραγμάτων, ἀνεκοινώθη δὲ κείμενον ραδιογραφήματος ὑπερ οὗτος διεβίβασε πρὸς σύμφωνα τὸν Ἀμερικανικὸν τύπον. Ἐν τῷ τηλεγράφῳ τούτῳ λέγεται ὅτι ἐν Ρωσίᾳ δὲν ὑπάρχει Ἐκκλησία οὔτε Σοβιετικὴ οὔτε ἐρυθρᾶ, οὔτε ζῶσα, ἀλλ' ὅτι τὸ ὅλον πλήρωμα εὑρεταί ἐν χερσὶ τῆς Ἰερᾶς Συνόδου, ἣτις καὶ εἶνε ἡ μόνη κανονικὴ κατὰ διαδοχὴν κεφαλὴ τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τὸ τηλεγράφημα τοῦτο ἐδημοσιεύθη ἤδη ἐν πολλαῖς ἀμερικανικαῖς ἐφημερίσιν.

—Ὁ Μητροπ. Εὐδόκιμος, ἐν τῷ λόγῳ του τούτῳ ἐξῆρε, σὺν ἄλλοις, ὡς τὸ μέγιστον τῶν κατορθωμάτων τῆς περὶ ἐαυτὸν Ἱ. Συνόδου τὴν ἐπανάληψιν τῶν σχέσεων μετὰ τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ζ', ὡς καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς. Ἐν τῷ τέλει δὲ τοῦ λόγου ἀνέγνω σειρὰν ἐπιστολῶν τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου πρὸς τὴν Σύνοδον, ἐξ ὧν καταφαίνεται κατὰ τοὺς δισχυρισμοὺς τῆς ἐξ ἧς ἀναγράφομεν ταῦτα ἐφημερίδος, ὅτι ἡ Σύνοδος τυγχάνει πλήρως ὑπ' αὐτοῦ ἀνεγνωρισμένη ὡς τὸ ἀνώτατον ἀθηναικὸν ὄργανον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐν Ρωσίᾳ διοικήσεως.

—Ἐν τινι τῶν ἐκ Μόσχας ληφθέντων ὑπ' ἡμῶν φύλλων τῆς «Ἑσπερινῆς Μόσχας» ἀναγινώσκομεν τὰ ἀκόλουθα, ἀναγραφόμενα ὡς δηλώσεις τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου πρὸς συντάκτην τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος: «Ὁ Οἴκου. Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ζ' παρέπεμψεν εἰς τὸ ἐκκλησι. δικαστήριον τοὺς Ρώσους ἀρχιεπισκόπους, ἐσέρησε τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ρώσους ἀρχιερεῖς τὸ δικαίωμα τοῦ ἱεροσχεῖν, εἰσηγήθη εἰς τὸν «πρῶτον» πατριάρχην Τύχωνα νὰ ἀπομακρυνθῇ

ἀμέσως τῆς ἐκκλησίας. διοικήσεως καὶ θεωρήσεν ἀναγκαίαν τὴν προσωρινὴν ἐν Ρωσίᾳ κατάργησιν τοῦ πατριαρχικοῦ θεσμοῦ. Τώρα δὲ ὁ Οἴκου. Πατριάρχης ἀπετάθη πρὸς τοὺς ἔξω τῆς Ρωσίας λαϊκοὺς μετανάστας δι' εἰδικῆς ἐκκλήσεως, παροτρύνων αὐτοὺς νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Ρωσίαν, καίλων αὐτοὺς διὰ τὴν πείσμονα πολιτικὴν κατὰ τῆς ἰδίας ἐαυτῶν πατρίδος. Ἀποδεικνύει δὲ τὸ ἄσκοπον καὶ τὸ ἐφάρμακτον τοῦ ἀγῶνος αὐτῶν κατ' ἐξουσίας ὑπ' αὐτοῦ τοῦ λαοῦ κατασταθεῖσης καὶ ὑποστηριζομένης. Τὸ κῆρος τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου καὶ ἡ σταθερὰ αὐτοῦ προσωπικὴ ἀποφασιστικότης, τὴν ὁποίαν καλῶς γνωρίζω, καθιστᾷ τὸ διάδημα αὐτοῦ τοῦτο κατὰ τῶν Ρώσων μεταναστῶν ἐν τῶν ἐπιωφελεστέρων κατ' αὐτῶν μέτρων». Δὲν γνωρίζομεν ἂν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, δημοσιεύμενα οὐχὶ σπανίως ἐν τῶν μπολσεβίκων ἐν ταῖς προσκειμέναις αὐτοῖς ἐφημερίσιν, ὡς ἀθηναικῶν δηλώσεις τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου, ἀναιροῦνται προσηκόντως ὑπὸ τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου, διότι ἐμποιοῦσι κολοσσίαν ἐντόπωσιν ἐν Ρωσίᾳ, παράγουσι δ' ἀποτελέσματα ἀνυπολόγιστου σοβαρότητος ἐν ταῖς σχέσεσι τῶν ἐκεῖ δισταυμένων ἐκκλησιαστικῶν μερίδων.

—Καθ' ἃ ἀναγινώσκομεν ἐν ταῖς ἐφημερίσιν τῆς Μόσχας, ὁ ἐν Ἀμερικῇ Ρώσος μητροπολίτης Πλάτων, ἐκτοπισθεὶς, φαίνεται, ὑπὸ τοῦ ἀντικαταστάτου αὐτοῦ, συνεκάλεσεν ἐν Detroit συνέλευσιν τῶν εἰς αὐτὸν προσκειμένων, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις ὅπως ἡ ἐν Ἀμερικῇ Ρωσικὴ ἐκκλησία ἀνακηρυχθῆ ἀνεξάρτητος, ὑπὸ τὴν προσωνομίαν «Ἀμερικανικῆς ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας». Ἡ Ἐκκλησία αὕτη, ὅπως ἄσχετος πρὸς οἰανδήποτε ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησίαν, θὰ διοικεῖται ὑπὸ ἰδίας Συνόδου, προεδρευομένης ὑπὸ τοῦ Μητροπ. Πλάτωνος, αἱ δ' ἱεροτελεστοῦν αὐτῆς—λέγει ἡ ἐφημερίς—θὰ τελῶνται ἐν ρωσικῇ καὶ ἀγγλικῇ γλώσσῃ.

—Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν συνεδριῶν τῆς προσυνεδικῆς Συνδιασκεψέως, ὁ πρόεδρος τῆς Συνόδου μητροπ. Εὐδόκιμος ἐδήλωσεν ἐν συνέντευξιν του πρὸς τὸν τύπον, ὅτι τὰς συνεδρίας θὰ παρακολουθῶσιν ὡς ἐπίσημα πρόσωπα καὶ οἱ ἐν Μόσχᾳ ἀντιπρόσωποι τῶν Πατριαρχείων Κων-πόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας, Ἀρχιμανδρίται Βασίλειος καὶ Παῦλος.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Διὰ σχετικῆς Ἐγκυκλίου αὐτοῦ ὑπὸ χρονον. 6 Ἰουνίου ἐ. ἔ. πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συμβούλια τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς περιφέρειας Νέας Ὑόρκης, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἀλέξανδρος ἀνήγγειλε τὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπίσημον ἀναγνώρισιν τῆς ἄρσεως τοῦ Πατριαρχικοῦ τόμου τοῦ 1908 καὶ τοῦ νῦν ὑπάρχοντος καθεστῶτος.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Κατά δημοσιευμένας στατιστικώς πληροφορίας ἐν τοῖς φύλλοις τῆς Νέας Ὑόρκης περὶ τῶν ἐν Καλαυρία καὶ Σικελίας τῆς Ἰταλίας ἑλληνοφώνων καὶ ἐκλατινισθειῶν ἑλληνικῶν Κοινοτήτων, ἐν μὲν τῇ ἐπαρχίᾳ Παλέρμου ὑπάρχουσι τὰ ἐξῆς χωρία, ἐνθα τηρεῖται ἡ Ἑλληνικὴ λειτουργία: Κουτέσα Ἐντελλίνα, Πιάνα Ντέϊ Γκρέτσι, Παλάτζο Ἀντριάνο, Σάντα Χριστίνα Ζέλα. Εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Ποτέντζας: Ἅγιος Παῦλος, Ἅγιος Κωνσταντῖνος καὶ Βίλλα Μπαντέςσα. Εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Κοζέντζας: Ἀκονα Φορμόζα, Κάστρο Ρέγκιο, Τσερβικάτι, Τοιβιτά Ἀλπανέζε, Φαρνέτα, Φέρμο, Φρασσινέτο, Λουγκρο, Μαγκία, Μάρρι, Πλατάτσι, Περταίτε, Σάν Μπαζίλιο, Σάν Μπενεντέττο, Σαν Ντεμέτριο Κορόνε, Σαν Τζιόρτζιο, Σαντα Σόφια ντὶ Ἐπιρο, Σπετζάνο Ἀλμπανέζε, Βακαρίτζο, Σάν Κόσμο. Ἄλλα πενήκοντα χωρία μετέβαλον τὴν λειτουργίαν εἰς Λατινικὴν, ἔλλειψαι Ἑλλήνων ἱερέων.

— Ἐν τῷ «Γρ. Παλαμά» δημοσιεύεται σύντομος ἔκθεσις περὶ τοῦ κατὰ τὰ μέσα Ἀπριλίου ἐξ̄ συνεληθέντος ἐν Βαλιγραδίῳ Ἀ' Συνεδρίου τῶν Διευθυντῶν τῶν ἐν ταῖς Ὀρθόδοξοις χώραις Χ. Α. Ν., ἀδείξαι καὶ ἐγκρίσει τῆς τε Σερβικῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ ἐν Σερβίᾳ Πατριαρχείου. Ὁ σκοπὸς τοῦ Συνεδρίου συνωφίσθη ὡς ἐξῆς: «Ἐκθεσις, πορίσματα καὶ μελέτη τῆς γενομένης ἐργασίας ἐν ταῖς ὀρθόδοξοις χώραις παρὰ τῶν ἐν αὐταῖς Χ. Α. Ν. Ἐξεύσεις τρόπου πρὸς στενωτέραν καὶ λυσιτελεῖν ἐργασίαν τῶν Χ. Α. Ν. μετὰ τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιαστικῶν ἀρχηγῶν. Συντονισμὸς ἐργασίας Ἀδελφότητος καὶ Ἐκκλησίας δια τὴν βελτίωσιν τῆς ζωῆς τῆς νεολαίας.» Ἐν τῷ Συνεδρίῳ τούτῳ συνεζητήθη κατὰ πόσον θὰ ἦτο δυνατόν ἡ Χ. Α. Ν., δι' ὧν διαθέτει μέσων, νὰ βοηθήσῃ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν χριστιανῶν πρὸς ἔμπρακτον χριστιανικὴν ζωὴν καὶ ἀναρρίπισιν τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα, τῇ συνεργασίᾳ οὐ μόνον τοῦ Κλήρου, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τούτων τῶν διαφόρων λαϊκῶν, ἐξ̄ ἀπάντων τῶν κοινωνικῶν στρωμάτων, διὰ τῆς ἰδρύσεως Συλλόγων καὶ Σωματείων. Το αὐτὸ Συνέδριον ἔκρινεν ἐπιαναγκαστὰ νὰ ἰδρύσῃ ἰδιαιτέραν Θεολογικὴν Ἀκαδημίαν πρὸς προπαρασκευὴν ἐργασιῶν τῆς Χ. Α. Ν. καὶ λυσιτελεστέραν ἀρωγὴν τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας. Ἐν τῇ αὐτῇ ἐκθέσει λέγεται καὶ τοῦτο, ὅτι: κύριος σκοπὸς τῆς Χ. Α. Ν. εἶναι νὰ κατορθώσῃ νὰ καταρτίσῃ κατὰ πόλεις ἰδιαιτέρους ὁμίλους ἱεροκηρύκων ἐξ̄ ὀρθόδοξων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, οἱ ὅποιοι ἐθελοντικῶς καὶ ὄλως δωρεὰν νὰ προσφέρωσι τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν πρὸς χριστιανο-πρεπῆ μόρφωσιν τῆς Κοινωνίας, ἐπὶ τῇ βάσει προγράμματος, ἐγκρινόμενου ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους ἐκκλησιαστικῶν ἀρχηγῶν.

— Ἀγγέλλεται ἡ ἐκδοσις Μουσικοῦ πονήματος, περιέχοντος τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους, ὡς διεσώθησαν οὗτοι ἀνά τὰς ἐν Καλαβρίᾳ καὶ Σικελίᾳ ἑλληνοφώνους Κοινοτήτας: τὸ ἔργον θὰ ἐκδοθῇ ὑπὸ τοῦ

ἑλληνικῆς καταγωγῆς αἰθ. ἱερέως Ciro Pinnola ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ.

— Οἱ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἰσραηλίται, ἐνεκα τῆς περὶ Κυριακῆς ἀργίας ἀποφάσεως τῆς Κυβερνήσεως, ἐκήρυξαν ἑαυτοὺς ἐν διωγμῷ, κλείσαντες τὰς συναγωγὰς αὐτῶν, ἄτε τοῦ νομοσχεδίου τῆς Κυριακῆς ἀργίας θίγοντος δὴθεν τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον. Κατὰ τοῦ νομοσχεδίου τούτου ἡ ἐν Θεσσαλονίκῃ νέα Σιωνιστικὴ Ἀέσχη, δι' ἐκτάκτου Γεν. αὐτῆς Συνελεύσεως τῇ 5ῃ Ἰουλίου, ἀπεφασισε νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τοῦ μέτρου τῆς Κυριακῆς ἀργίας, ὡς τείνοντος νὰ προπαρασκευάσῃ δὴθεν τὸν οἰκονομικὸν ἔλεθρον τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ πληθυσμοῦ Θεσσαλονίκης.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Θεολογία», περιοδικὸν ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα, ἐκδιδόμενον προνοία τοῦ Ἀρχιεπισ. Ἀθηνῶν Χρυσόστομου. Ἐξεδόθη τὸ 6' τεῦχος τοῦ Β' τόμου μετὰ τῶν ἐξῆς περιεχομένων: ἡ Ρωμαϊκὴ Πολιτεία καὶ ὁ Χριστιανισμὸς μέχρι τῶν μέσων τοῦ Γ' αἰῶνος, ὑπὸ Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Αἱ κατὰ τὸν 15' αἰῶνα ἀπόπειραι πρὸς ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ὑπὸ Ἀδ. Διαμαντοπούλου, Καθηγητοῦ. Ἡ τελεσιουργία τῆς θείας Εὐχαριστίας κατὰ τοὺς δύο πρώτους αἰῶνας ὑπὸ Π. Ν. Τρεμπέλα. Ἡ ἐλευθερία τῆς βουλήσεως ὑπὸ Βόαγγ. Παπανούτσου, Καθηγητοῦ. Διονοσίου Δ' ἀνέκδοτον σιγίλλιον περὶ τῆς ἐν Ἄνδρῳ ἰ. μονῆς τῆς Παναχράντου ὑπὸ Δημ. Πασχάλη. Α' Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Βοζαντινῶν σπουδῶν ὑπὸ Γεωργ. Σωτηρίου, Ἐφόρου τῶν Βυζ. Ἀρχαιοτήτων κλπ. Ἀναστασίου Γορδίου «Ὁνεῖρων κρίσεις» ὑπὸ Κ. Ι. Δροθοονιώτου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου. Κριτικὸν καὶ Βιβλιογραφικὸν Δελτίον.— Ἡ «Θεολογία» ἐκδίδεται πρὸς τὸ παρὸν τετράκις τοῦ ἔτους, ἡ δ' ἐτησίᾳ συνδρομὴ εἶνε 50 δρχ. διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ 50 φράγκα χρυσᾷ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Τὸ τεῦχος τιμᾶται δραχμὰς 15 (φράγκα χρυσᾷ 15).

Ι. Ε. Μεσολορᾷ, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Οἱ κυριώτεροι ὅρισμοι καὶ κανόνες τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ρητορικῆς. Ἐν Ἀθήναις 1924. — Ἀνέκαθεν ἦτο παρ' ἡμῖν αἰσθητὴ ἡ ἔλλειψις δοκιμίου ρητορικοῦ, οὐτινος ἀπαραίτητον ἔχουσι ἀνάγκην οἱ θρησκευτικοὶ τοῦ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ ΜΗΝΟΣ ΙΟΥΛΙΟΥ

13 Κυρ. δ'	} Ἀπόστ. Τίτε πιστὸς ὁ λόγος... (Τίτ. 3,8-15)
20 Κυρ. ε'	} Ἀπόστ. Ἀδελφοί, ὑπόδειγμα... (1ακ. 5,10-20)
27 Κυρ. ς'	} Ἀπόστ. Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ... (Β. Τιμ. 2,1-10)

λαοῦ διδάσκαλοι διὰ τὴν σύνταξιν καὶ τὸν καταρτισμὸν τῶν κηρογμάτων των. Τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἤλθε νὰ πληρώσῃ ὁ ἐπὶ μακρὰν ἐτῶν σειρὰν ἀπὸ τῆς πανεπιστημιακῆς ἔδρας διδάξας καὶ προπονήσας πολλὰς φοιτητικὰς γενεὰς εἰδικὸς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ρητορικῆς Καθηγητῆς κ. Ἰ. Μεσολωρᾶς διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἔργου του τούτου, ἐν ᾧ ἀπεθρασάρισεν ὄλην αὐτοῦ τὴν μακρὰν περὶ τὴν ρητορίαν πείραν. Τὸ βιβλίον ἀποβαίνει χρησιμώτατον εἰς τε τοὺς φοιτητὰς τῆς Θεολογίας καὶ τοὺς Ἰεροποδοαστάς, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντας τοὺς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ κηρύττοντας, οἵτινες πρέπει νὰ τὸ ἔχωσι πάντοτε ἐπὶ τοῦ Γραφείου των πρόχειρον ὀδηγόν. Τιμᾶται δραχ. 25.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Οἱ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς διαβιβάζοντες πρὸς ἡμᾶς χρηματικὰ ἐμβάσματα παρακαλοῦνται ὅπως σημειώσωσιν ἐν αὐταῖς τὴν διεύθυνσιν τῶν Γραφείων τῆς «Ἐκκλησίας» (Ἀρχιεπισκοπῆ, ὁδὸς Φιλοθέης, Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»), ἐπὶ τοῦ ἀποκόμματος δέ, ὀπισθογράφως, τὸν προορισμὸν τοῦ διαβιβαζομένου ποσοῦ.

ΔΗΜΟΙΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Κλεωνοῦς

Ἱ. Μονῆς τῆς Φανερωμένης.

Προκηρῶσει ὅτι,

Ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐξαετοῦς ἐνοικιάσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 20ῇ τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐ.ξ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐν Σοφικῷ ἐνώπιον τοῦ Σηγράφου Γεωργίου Παυλοπούλου τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Σοφικοῦ τέως δήμου Σολιγένους κειμένων σποράδων ἀγρῶν τῆς Μονῆς.

Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Ἐν Ἱ. Μ. Φανερωμένης τῇ 1 Ἰουλίου 1924.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον Ἀμβρόσιος Ἀνδρεῖτος
Ἰωακείμ Γκούμας, Ἡσαΐας Βιέννας.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Κλεωνοῦς

Ἱ. Μονῆς Φανερωμένης

Προκηρῶσει ὅτι, ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθησομένην τῇ 20ῇ τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐ.ξ., ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10-12 π. μ. ἐν Ἀργεῖ ἐνώπιον τοῦ Σηγράφου Π. Β. Διδασκαλοπούλου ἢ παντὸς ἀρμοδίου Συμβολαιογράφου, ὁ ἐν τῇ πόλει Ἀργεὺς κείμενος ἐτοιμόρροπος οἰκίακος τῆς Ἱ. Μονῆς.

Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱ. Μ. Φανερωμένης τῇ 1 Ἰουλίου 1924

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον Ἀμβρόσιος Ἀνδρεῖτος
Ἰωακείμ Γκούμας, Ἡσαΐας Βιέννας

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ζαχόλῃ Ἱ. Μονῆς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ

Προκηρῶσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνοικιάσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 17ῇ τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἐ. ξ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 4-6 π. μ. ἐν Ζαχόλῃ, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ν. Οἰκονο-

μοπούλου τοῦς ἐν τῇ θέσει Βασιλικὸν Σικυῶνος κειμένους ἀγρούς.

Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Ἐν Ἱ. Μονῇ Πρ. Ἡλιοῦ Ζαχόλῃς τῇ 25 Ἰουνίου 1924.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον
Γερμανὸς Ἀνδρικόπουλος, Χαρίτων Ζάρκος,
Στέφανος Ἀθανασόπουλος

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Δομβραίνῃ

Ἱ. Μονῆς Μακαριωτίσσης.

Προκηρῶσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 20ῇ τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐ.ξ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10-12 π. μ. ἐν Θισβῇ, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Θεοσβῆς Ἡρ. Ἀγοραστοπούλου τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Χάρμυνα Μαζίου τέως δήμου Πέτρας κείμενα ὑδραυλικά καταστήματα τῆς Μονῆς Μακαριωτίσσης, ἐνδὸς ἐρειπωμένου ὁπὸ τῆν ἐπωνομίαν «Κρεμίνα» ἢ ἐτέρου ὄρου μὲν «Κεφαλάρι». Ὡς πρώτη προσφορὰ διὰ τὸ μὲν πρῶτον ὀρίζεται δρ. (3000) τρεῖς χιλιάδες, διὰ δὲ τὸ δεύτερον δέκαπέντε χιλιάδες (15.000).

Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Ἐν Ἱ. Μονῇ Μακαριωτίσσης τῇ 22 Ἰουνίου 1924.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον
Δωροθέος Μυλωνάδης
Γερμανὸς Γεωργιάδης

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἄρτῃ Ἱ. Μονῆς Ροβελίτσης

Προκηρῶσει ὅτι,

Ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως ἐνεργηθησομένην τῇ 21ῃ τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐ. ξ., ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐν Ἄρτῃ, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἄρτης κ. Ἡλία Καφετζῆ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Καλεντίνῃ κείμενα κτήματα τῆς Μονῆς, ἧτοι ἀγροὶ «Ἀργεῖος Γεώργιος Πεταλᾶ Ἀρβανίτη». καὶ ἐκποιήσεως, δύο βοῶν, μᾶς ἀγελάδος, εἴκοσιν ἀμνῶν καὶ δεκαπέντε ἐριπίων.

Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Ἐν Ἱ. Μονῇ Ροβελίτσης τῇ 12 Ἰουνίου 1924

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον
Ἱ. Χρυσότομος Ροβίνας
Χαρίτος Γεωργίου
Ἐδγένιος Μασίνας

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ } ΕΣΩΤΕΡ. ΔΡΧ. 30—ΕΣΩΤΕΡ. ΦΡ. ΧΡ. 80

ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛ. 3

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

† ΚΕΡΚΥΡΑΣ ΚΑΙ ΠΑΕΩΣ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

† ΚΑΡΥΣΤΙΑΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

ΔΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

Γραφεῖα: Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς, Φιλοθέης 6, Ἀθήναι

Τύποις “Φοίνικος,” Σταδίου 38, Ἀθήναι